

Arrest

nr. 72 813 van 6 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DENOULET, die loco advocaat C. VAN MARCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 januari 2009 en heeft zich op 5 januari 2011 een tweede keer vluchteling verklaard. In beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geweigerd bij arrest nr. 41 497 van 9 april 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar verzoekster werd gehoord op 24 februari 2011.

1.3. Op 26 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 september 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar in Teheran geboren te zijn. U bent Hazara van etnische origine. Op vijf- of zesjarige leeftijd (in 1370, omgerekend 1991) bent u met uw familie naar Afghanistan en meer bepaald naar Behsud, geboortestreek van uw ouders, teruggekeerd. Al na twee jaar verlieten jullie Afghanistan en gingen jullie opnieuw in Teheran wonen. U bent er altijd gebleven. Sinds een tweetal jaar had u een geheime relatie met R(...) G(...) (O.V. 6.382.486), die ook als Afghaan in Iran leefde. Jullie zijn van dezelfde stam. Uw ouders hebben verschillende huwelijksaanzoeken van G(...) afgewezen en uw vader huwde u uit aan een rijk familielid in Behsud. Met de familie gingen jullie naar ginder en de voorbereidingen voor het huwelijk werden getroffen. De verloving werd voltrokken. Ondertussen was G(...) echter eveneens naar Afghanistan afgereisd. Hij verbleef in Kabul van waaruit uw ontsnapping uit Behsud door zijn neef werd georganiseerd. In Kabul hebben u en G(...) elkaar teruggezien. Jullie zijn er nog religieus gehuwd vooraleer jullie via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België zijn gereisd. Op 29/01/2009 bent u in Brussel aangekomen en heeft u asiel gevraagd. U verklaart uw familie en de mensen van uw stam te vrezen. Het Commissariaat-generaal nam op 11 januari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 9 april 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. Een tweede asielaanvraag diende u in op 5 januari 2011. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een vluchtelingenkaart en een bundel medische documenten neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wezen uw eerste asielaanvraag af omdat u en uw partner zowel over uw asielrelaas als over uw opeenvolgende verblijfplaatsen tegenstrijdige verklaringen aflegden, waardoor uw asielmotieven als bedrieglijk werden beschouwd en u bovendien de asielinstanties onvoldoende zicht bood op uw reële situatie om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming. Als nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag legt u een vluchtelingenkaart en een bundel medische documenten neer. U brengt inhoudelijk geen wijzigingen aan in uw asielrelaas.

De neergelegde documenten kunnen de initiële appreciatie van het Commissariaat-generaal niet ombuigen. Zo dient opgemerkt te worden dat de vluchtelingenkaart van Iran, noch de medische documenten in verband met uw moeilijke zwangerschappen, uitstaans hebben met de twijfels die er in de eerste beslissing werden geuit bij uw asielmotieven en uw verblijf in Afghanistan. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar man, (G.R.). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 72 812 van 6 januari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (G.R.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel voert verzoeker, onder verwijzing naar artikel 1.A.2. van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aan dat hij voldoet aan alle elementen van voornoemd artikel zodat hij dan ook op grond van deze elementen als “vluchteling” moet worden erkend. Verzoeker vervolgt dat hij ongewild “tegenstrijdige” verklaringen heeft afgelegd daar de tolk tijdens het gehoor de taal “Pasjtoe sprak en geen Dari”. Voorts geeft hij een uiteenzetting over “eerwraak”, “eerbede” en “eewraak” en stelt hij dat

het feit dat hij een relatie heeft met een vrouw die door haar familie reeds was toegewezen aan een andere man en dus volgens haar cultuur zo goed als getrouwd was en verzoeker deze vrouw bovendien heeft helpen ontsnappen vanuit de klauwen van haar familie, dit voor haar familie meer dan voldoende is om tot eerwraak over te gaan. Verzoeker betoogt dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de te verwachten vervolging en uit het feitenrelaas duidelijk blijkt dat hij een vervolging vreest door de familie van zijn vrouw omwille van de politieke en godsdienstige overtuiging van de familie. Tot slot wijst verzoeker erop dat het CGVS in een eerdere beslissing, waarbij eveneens geen waarde werd gehecht aan identiteitsdocumenten, wel een positieve beslissing heeft genomen hetgeen duidelijk een onzekerheid creëert.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker aan dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming conform artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de beslissing bij de eerste asielaanvraag volledig gebaseerd was op de beslissing van zijn vrouw en er nooit effectief werd gezegd waarom de subsidiaire bescherming wordt afgewezen. Verzoeker wijst erop dat hij afkomstig is uit Gazni en dat Iran niet als veilig derde land kan worden aanzien.

Bij het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: een "voorstel van resolutie ter bestrijding van de vermeende eerwraak in België" (zitting 2007-2008); een krantenartikel van het dagblad "De Mogen" van 15 april 2008; een internetartikel uit de "Knack" van 15 april 2008; een document met betrekking tot het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers en een kopie van een taskara.

2.3. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen. De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde stukken en documenten, met name een taskara en twee treintickets.

2.3.1. In de mate verzoeker thans opnieuw stelt dat de "tegenstrijdige" verklaringen ongewild werden afgelegd daar de tolk tijdens het verhoor de taal "Pasjt oe sprak en geen Dari" wijst de Raad erop dat deze tegenstrijdige verklaringen werden vastgesteld naar aanleiding van de eerste asielaanvraag en dat de Raad met betrekking tot de taal en de tolk tijdens dit gehoor het volgende vaststelde: "Waar verzoeker, onder verwijzing naar een verklaring van S.S., beweert dat hij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van 10 juni 2009 bijgestaan werd door "een tolk die de Pasjt oe taal machtig is", terwijl hij om een tolk Dari of Farsi had verzocht, en hij aldus ongewild tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, wijst de Raad erop dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag om een tolk Farsi verzocht (stuk 11, bijlage 26) en in die taal werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9, DVZ, gehoor 4 februari 2009). Blijkens het gehoorverslag van 10 juni 2009 (stuk 4) werd verzoeker bijgestaan door een tolk Dari, werd de rol van de tolk en het verloop van het gehoor uitgelegd, werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begrijpt en werd verduidelijkt dat eventuele problemen moeten gemeld worden. Uit niets blijkt dat er communicatiestoornissen zouden zijn geweest tijdens het gehoor bij het CGVS. Hij bevestigde tijdens dit gehoor bovendien dat er tijdens het eerste gehoor bij DVZ geen problemen waren met de tolk Farsi: "U koos voor Farsi? Er is geen verschil. Ik spreek beiden. Ik was een tijd in Irak, het zijn ongeveer dezelfde talen." (gehoor, p. 2) zodat verzoekers argument omtrent zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn taskara, met name dat "het probleem was dat de tolk een Iraniër was die me verkeerd heeft begrepen", dan ook niet ernstig is. Evenmin is de opmerking tijdens zijn gehoor dat hij het interview (op DVZ) niet aanvaardt, om bovenstaande reden ernstig te noemen temeer dit interview hem voorgelezen werd in het Farsi en hij het gehoorverslag uitdrukkelijk aanvaardde en ondertekende (stuk 9). Verzoekers bewering mist derhalve feitelijke grondslag vermits uit het gehoorverslag blijkt dat hij werd gehoord door een tolk die het Dari machtig is. Het feit dat S.S. bevestigt dat er een verschil is tussen de taal Pasjt oe en de taal Farsi of Dari wijzigt niets aan voorgaande vaststelling, namelijk dat verzoeker bij het CGVS

werd gehoord in het Dari en uit niets blijkt dat er problemen zouden zijn geweest met tolk." Hetzelfde onjuiste verweer gebruiken in de tweede asielaanvraag getuigt van weinig ernst, temeer naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag dient vastgesteld te worden dat verzoeker steeds in het Dari werd gehoord.

2.3.2. Voor zover verzoeker in huidige verzoekschrift uitgebreid zijn asielmotieven herhaalt ziet de Raad niet in om welke reden een herhaling van dezelfde asielmotieven in een tweede asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De tegenstrijdigheden afgelegd in het kader van de eerste asielaanvraag blijven immers ongewijzigd, temeer daar verzoeker, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, in het kader van de huidige asielaanvraag geen concrete elementen aanbrengt die de tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld in de eerste asielaanvraag kunnen verklaren of weerleggen.

In 's Raads arrest nr. 41 490 van 9 april 2010 werd reeds gewezen op het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden eerwraak: "Blijkens verzoekers verklaringen bezit hij de Afghaanse nationaliteit, verhuisde hij in 1990-1991 naar Iran, keerde hij in 2000-2001 terug naar Afghanistan, ging hij na negen maanden opnieuw naar Iran, knoopte hij aldaar een geheime relatie aan met een Afghaanse vrouw, J. N., zijn huidige partner/echtgenote, werd zij verplicht te huwen met een familielid toen verzoekers geheime relatie met haar aan het licht gekomen was, reisde hij terug naar Afghanistan waar de voorbereidingen van het gedwongen huwelijk werden getroffen, hielp hij haar ontsnappen en vluchtte hij samen met haar naar België. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is aan de hand van documenten, en/of aan de hand van plausibele en coherente verklaringen de door hem voorgehouden identiteit, nationaliteit, verblijfplaatsen en vluchtmotieven aannemelijk te maken. Zo ontkent verzoeker, vreemd genoeg in tegenstelling tot zijn partner/echtgenote, dat zij kortelings voor hun vlucht religieus in Kabul zouden zijn getrouwd. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift thans verklaart toch gehuwd te zijn en hieraan enig geloof zou kunnen worden gehecht, is het niet aanvaardbaar dat daarvan geen enkel document wordt voorgelegd. Immers, verzoeker en zijn partner/echtgenote reisden samen door Afghanistan en Iran en, gelet op de Afghaanse en Iraanse gewoonten en gebruiken, is het ondenkbaar dat zij samen zouden hebben gereisd zonder de nodige documenten waaruit blijkt dat zij gehuwd zijn. Ofschoon verzoeker in zijn verzoekschrift ook beweert dat zijn blauwe kaart (vluchtelingenkaart) in Iran ligt en zijn Afghaanse taskara in Afghanistan ligt, dient de Raad vast te stellen dat deze stukken niet worden voorgelegd. Daarenboven legden verzoeker, alsook zijn partner/echtgenote, dermate bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen af waardoor er geen enkel geloof kan gehecht worden aan verzoekers opgediste relaas en zijn vrees voor eerwraak vanwege de familie van zijn partner/echtgenote. Niet alleen verklaarde verzoeker dat zijn partner/echtgenote uitgethuwelijkt zou worden aan haar oom terwijl zij verklaarde dat ze zou uitgethuwelijkt worden aan haar neef, de Commissaris-generaal merkte ook terecht op dat het onaanvaardbaar is dat verzoeker, alsook zijn partner/echtgenote, hun terugkeer naar Iran, na een verblijf in Afghanistan, onvermeld lieten op de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift hieromtrent een fragment uit het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal aanhaalt ter staving de tolkproblemen, merkt de Raad op dat in punt 2.5. reeds gesteld werd dat deze vermeende tolkproblemen niet aangetoond worden zodat het desbetreffende motief van de bestreden beslissing dan ook niet wordt weerlegd. Hoe dan ook, het meest frappante is dat zij tegenstrijdige en derhalve ongeloofwaardige verklaringen afleggen over het tussen hen in Kabul gesloten religieus huwelijk en het feit of verzoekers partner/echtgenote al dan niet gehuwd was met de neef/oom. Volgens verzoekers partner was er een religieus huwelijk, volgens verzoeker zelf was er geen religieus huwelijk (gehoorverslag, p. 5 en 6). Volgens verzoekers partner was ze gewoon verloofd met de neef/oom volgens haar verzoeker was ze met de neef/oom gehuwd (gehoor echtgenoot, p. 4 en p. 7). Dergelijke vaststellingen ondermijnen totaal het opgediste vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt in het verzoekschrift een aanvaardbare en waarachtige verklaring te bieden voor deze vastgestelde incoherenties.

2.7. Waar verzoeker dan ook informatie aanbrengt met betrekking tot eerwraak in Afghanistan en Iran, merkt de Raad op dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, zoals beschreven in diverse krantenartikelen en een voorstel van resolutie, niet volstaat om aan te tonen dat een kandidaat-vluchteling in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, maar dat deze vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond, wat in casu niet het geval is gelet op het ongeloofwaardig relaas.

2.8. Gelet op het feit dat er aan verzoekers voorgehouden vrees voor eerwraak geen geloof kan worden gehecht, kan verzoeker dan ook niet als vluchteling worden erkend. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève." Het indienen van een taskara vermag niet in het minst de motivering van de eerste asielaanvraag in het gedrang te brengen.

2.3.3. Uit de lezing van het arrest nr. 41 490 naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad wel degelijk hebben gemotiveerd waarom aan verzoeker de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend: "Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name dat hij en zijn partner bij hun terugkeer naar Afghanistan vrezen blootgesteld te worden aan een bestraffing door haar familie omwille van de schending van de eer van de familie. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verder volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst of het land van zijn gewoonlijk verblijf niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk gemaakt worden, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Doordat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijf in Iran en Afghanistan, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt. Verzoeker stelt de Commissaris-generaal en de Raad in de onmogelijkheid om zich een duidelijk beeld te vormen van zijn profiel en familiale situatie, zijn verblijfplaatsen de laatste jaren, de redenen waarom hij deze plaatsen verlaten heeft, het bestaan van een netwerk in zijn hoofde en verblijfssituatie in derde landen, en derhalve van zijn nood aan internationale bescherming. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland, wat in casu het geval is, valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land een verblijfsrechtelijk voordeel geniet of zelfs het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen. Dat hij kennis zou hebben over de steden en politieke situatie in Afghanistan, hetgeen overigens niet afdoende blijkt uit het gehoorverslag, doet hieraan geen afbreuk."

2.3.4. Waar verzoeker nog meent dat hij door het voorleggen van een taskara en twee treintickets zijn relaas en/of zijn afkomst afdoende heeft aangetoond en het CGVS in eerdere zaken wel een positieve beslissing heeft genomen en aan de betrokkene de subsidiaire bescherming heeft verleend, waarbij eveneens geen waarde werd gehecht aan de identiteitsdocumenten, wijst de Raad enerzijds op de vaststelling dat verzoekers relaas in zijn geheel genomen ongeloofwaardig is en aan zijn taskara geen objectieve bewijsaarde kan worden toegekend, zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht, en anderzijds dat hij ook ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijf in Iran en Afghanistan zodat verzoeker zelf het bewijs van een verband met zijn persoon onmogelijk heeft gemaakt. Verzoeker stelt immers de commissaris-generaal en de Raad in de onmogelijkheid om zich een duidelijk beeld te vormen van zijn profiel en familiale situatie, zijn verblijfplaatsen de laatste jaren, de redenen waarom hij deze plaatsen verlaten heeft, het bestaan van een netwerk in zijn hoofde en de verblijfssituatie in derde landen, en derhalve van zijn nood aan internationale bescherming. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat iedere asielaanvraag individueel wordt onderzocht.

2.3.5. Zo verzoeker nog stelt dat Iran niet kan gezien worden als een veilig derde land merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing geen sprake is van een veilig derde land. Immers, in de bestreden beslissing wordt duidelijk toegelicht waarom verzoeker zijn afkomst en verblijf in het district Behsud niet aannemelijk is. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel poging onderneemt om de pertinente motivering die steun vindt in het administratief dossier te weerleggen. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen. Waar verzoeker er onder het kopje "belang" op wijst dat hij inmiddels een kind heeft gekregen en het kind wijst de Raad erop dat dit niets wijzigt aan de vaststellingen en dit gegeven geen ander licht werpt op de onaannemelijke verklaringen van verzoeker.

2.4. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS